

(המשך מעמוד 17)

תדרות, כשמת שרת ומר אשכול מזהרים בבלוי, שאם אומנם קיימות כוונות "חיסול" כלפי לבון, הרי שהם מתקוממים, ויתקוממו נגדן, בכל כוחם... הניחה הכללית שהוסי מעה לאחר דברי לבון היתה, שיש להתפתח בהתנצלותו על ביטויי החריפים באותה מסיבה ולראות בכך את הענין כמחוטל.

קטע זה, מתוך הבוקר, מבהיר היטב את מלאכתו של טבת. כאשר הודיע בהחלטיות תזורת ונישנית, כי לבון למעשה מזוסל, רק דיבר מתוך הגיגי לבו. כי לבון, באותם הימים, נהנה מתמיכה כמעט כללית. לא היה ספק כי דעת-הקהל, רובה ככולה, מתייצבת מאחוריו. גם בתוך מפא"י עצמה נהנה מתמיכה רחבה ביותר ואף מתמיכת רוב עסקני המפלגה, במסודותיה השונים.

על ידי תזורה והדגשה נישנית, כי לבון גמור, קיח אויבי לבון שיצליחו להחדיר עיבה כוזבת זו להכרת הציבור, כאילו היתה אמת.

***

"האחד והיחיד"

דוגמה אחרת, אופיינית להפיכת ה"א"ץ ממכשיר אינפורמטיבי לכלי תעמולתי, פורסמה למחרת היום. בכותרת רועשת, בעמוד הראשון התנוססה הכותרת: "ב.ג. יעשה חשבון עם לבון על תעלוליו בחודי שנים האחרונים ובימי היותו שר הבטחון". מה הם תעלוליו אלה? איש אינו יודע עד היום, כי בן-גוריון לא פירסם אותם. פשוט לא היו קיימים מעולם, מלבד בדמיונם המאיים על תועמלניו.

כאשר סיימה ועדת-השרים את הקצרת פרשת הזיופים במשרד-הבטחון, ידעו ביגיי ונעריי מראש מה תוכן הדו"ח. הם הבינו כי ברגע שיפורסם, תונחת על ראשם מכה מחצת. על כן הקדימו את פירסומם בהדל" פות ובסילופים, אשר הגיעו לשיאם בבוקר בו ניתן הדו"ח לפירסום.

הכותרת הראשית של הארץ, באותו בוקר, הודיעה: "ועדת השרים: לבון לא נתן ה" הוראה". ומיד מתחת לשורה ראשונה זו, הוספה שורה שניה, שכל כותמם לטשטש את הרושם של קביעת השרים: "בן-גוריון: המסקנות אינן משקפות את כל האמת".

בגוף הידיעה ציטט העיתון בהרחבה את דברי ההתקפה של בן-גוריון נגד לבון — דברים שגרמו להתפטרותה של גולדה מאיר ולמשבר הממשלתי שגרם לבסוף להתפטרותו של בן-גוריון. בין השאר: "ועדת השבעה מאמינה למר לבון — שהוא אדם שלא כולו דובר אמת — ואין היא מאמינה ל" קצין הבכיר... היו עוד מקרים, בעת הקוד פת כהונתו של מר לבון כשר הבטחון, ש" הוא נתן הוראות חמורות שהיו יכולות לגרום הרבה נזק".

המאמר המשיך: "כפי שנודע לסופרנו, העירו על כמה נקודות בתוך מסקנות ועדת השבעה... מי העיר? ניהוש סביר: שמעון פרס. דוגמה מתוך אותן "הערות": "ה" ועדה קבעה שמת לבון לא נתן את ההוראה, אך אין היא מציינת כלל כי בתכנון העסק הוא היה לו למר לבון חלק, אם כי היו לפני הועדה עדויות ברורות...".

רק אחרי שציטט ארוכות את דברי יוספי טל והודיע כי "בינתיים נמחר (עלידי מי?) כי הצעירה שמסרה עדות על המכתב המזוי י"ף חזרה בה מעדותה", התפנה הארץ למי סור על עצם מסקנות ועדת השרים. את זאת עשה בכותרת קטנה, בתחתית העמוד. היתה זו הצהרה גלויה של עמדת העיתון: את עיקר החדשות של אותו יום ראה לא ניכסויו של לבון על-ידי ועדת השרים, כי אם בדברי השמצה בלתי-מכוינים, בשמור עות ובהחשדות שהושמעו מפי ביגיי ונעריי.

מרוב להיותו, אף עתה דברים שנאמרו על ידי שר המשפטים פנחס רוזן, כדי ש" יסתבר מהם גינוי ללבון. השר שלח מכתב הכחשה, אך הארץ השמיט מתוך מכתב זה את המשפט האחרון, שזיכה לגמרי את לבון. רק אחרי שרוון שיגר מכתב-מתאה חריף, תיקן הארץ את ההשמה המבישה.

שעה שועדת השרים מצאה כי אכן וזייפו מיסמכים, כדי להטיל את האחריות למעשה הביש על שכמו של לבון, קבע טבת: "ה" יחסים ש"צר מר לבון עם כניסתו למשרד הבטחון, עם הרמטכ"ל, עם המנהל הכללי של המשרד ועם קציני צה"ל בכירים, הם הם אשר הביאו להשתלשלות העגומה של העניינים, אשר בסופו של דבר לבשה צורה של מאבק בו לא נעדרו תככים ואף זיופים". כלומר: אומנם וזייפו מיסמכים לסילוק לבון — אבל הוא האשם בכך.

שוב האיום: "על המפלגה להיכנס עתה בעובי הקורה של היריב הגדול שתעורר

ב'1960 בתוך המפלגה ולפעול לחיסולו ה" מוחלט".

ב'12 לינואר התכנסה מזכירות מפא"י לישיבה נוספת. דיווח "סופר הארץ": "אשר למהותה של ההחלטה שנתקבלה על-ידי מזכירות מפא"י בעניין ועדת הבריון, יש לר" אות בכך כישלון גלוי לתומכי לבון, אם כי לא מפלה גמורה".

שוב, לשם השוואה, ידיעה מתוך הבוקר של אותו יום, באותו עניין: "בהצבעה על שתי ההצעות לא הצליחה אף אחת מהן להשיג את הרוב הדרוש, ונוצר מצב של תיקו".

***

הוא נזרק לכלבים

סופו של דבר הצליחו טבת, ויתר כתבלבי "יונייד-פרס", להחדיר ללבו של כל עסקן מפא"י — החל בלוי אשכול וכלה באחרון חברי המרכז — את האיום הגדול: מאחר שבן-גוריון החליט לחסל את לבון, לבון למעשה כבר מזוסל. כל מי שיתמוך בלבון — יחוסל עימו.

מאצנים ממושכים אלה נשאו פרי. בשבת האחרונה נמצא הרוב שיצביע נגד לבון. בחוגים רחבים נשאלה השאלה: מה יהיה שכרו של טבת? אלה שציפו כי טבת יזכה לפרס חומרי, יתאכזבו, אף שטבת חי ברמת מחייה העולה על זו של עמיתיו. לא זאת היתה מטרתו של הכתב הצעיר, אחוה-שאר פות. בראשית הקאריירה שלו קבע בן הנהג מטרה לעצמו: לחדור לחברה הגבוהה של רמיהיחם — ועל-ידי שירותו לעמוס בן גוריון ב'1955, ועתה לנעריי ביגיי, סבר כי הגיע אל ההצלחה הנכספת. הוא, הנער ה" פשוט מצפון תל-אביב, הפך בן-יביתו של שמעון פרס, מגינו של דוד בן-גוריון, שופרם של שליטי המחר.

לגבי דיוו, השיג — לפחות חלקית — את מטרתו.

אלא שאנשים מסוגו של טבת אינם מצ" ליחים להגשים את שאיפותיהם עד תום כי בעיני בעלי-השררה, יש ערך למשרתים כאלה כל עוד מסוגלים להמשיך ולהגיש את שירותם. ברגע שנחשף פרצופם האמיתי, ברגע שהוקעו על תעלוליהם ואיבדו את אימון הציבור — בא.תו רגע אבד ערכם. ישנה חוקיות קבועה בעניינים אלה: ברגע שאדם כמו סבי טבת גמר לשרת את שירותו — משליכים אותו אלה שנהנו משירותו כמו לימון סחוט.

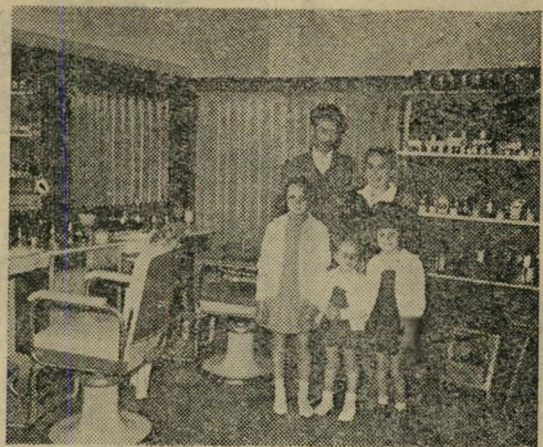
ישנם כמה תקדימים לכך. הבולט בהם הוא מיקרהו של המחזאי יגאל מוסינזון. גם הוא נחלץ לפני חמש שנים להגן על עמוס בן-גוריון. הוא נשכר לכתוב, תמורת כסף, מחזה-הסתה נגד העולם הזה ועורכיו. דויד בן-גוריון עצמו היה נוכח בשורה הראשונה, כאשר הועלה זרוק אותו לכלבים על קרשי הבימה. אך תחת ללכת בדרך ש" יעץ לו מוסינזון ולרסק את עצמות עורכי העולם הזה, העדיף הקהל להפגין את בוזו ליצירה ולמאזיניה. הוא החריס אותה, עד שהבימה נאלצה להורידה בבושת פנים, לאחר מספר הצגות זעום.

מוסינזון, אשר עד לאותה עת נחשב ל- מחזאי עולה, איבד את עולמו. את אלפי הלירות שקיבל מקרנות סודיות של מנגנון החושך ביבזו — ונשאר חסר מקור הכנסה, כי הקהל נידה אותו ודחה את יצירותיו. ואילו ביגיי ונעריי — אלה ששכרו את עטו של מוסינזון וסיבבו אותו — גיערו את תצגם ממנו. ברגע שהוקע בציבור, שוב לא היה שחה פרוטה עבורם. כיום הוא יושב בארצות-הברית, ושמו בארץ עדיין מוכתם בבזי שהוא הערים על עצמו.

שבתי טבת דומה במידה רבה ליגאל מוסינזון. כמוהו התחנך בתנועת-נוער חלוי צית, כמוהו העמיד פני "גבר" נוקשה ומתנשא — וכמוהו ידע להשתמש מן הקר" בות של מלחמת העצמאות. לשניהם לא הפ" ריעה עובדת היותם משתמטים, כדי להת" ייצב להגנת אלילי "הבטחון" הישראלי.

מוסינזון נזרק לכלבים על-ידי אותם האנשים שהו ביקש לשרתם. שבתי טבת עומד ברגע זה בנקודת-המיפנה. התועלת ש" פרס ושות' עוללים עוד להפיק ממנו מת" קרבת לנקודת האפס. מחר שוב לא יהיו זקוקים לשרותו. גם הוא יהפוך לימון סחוט.

סבי עצמו הראה סימנים שגם הוא נבהל מן הביקורת הציבורית, הפריח כמה מש" פטים לזכותו של לבון, כתב למחרת השבת השחורה כי תוצאות ההצבעה הן ניצחון ברור של לבון. אולם שינוי זה אין בו כדי לשנות את אפקטיבנה של דעת-הקהל.

מר משה משל בן 36, נשוי, אב ל-3 בנות, היה פועל בנין ועתה בעל מספרה, הגר בשכונת אברמוביץ, ראשון לציון.

זכה ב-30 אלף לירות, בהגרלת מפעל הפיס מספר 4/61, במשותף עם

מר יצחק סיקפיץ בן 23, נשוי, פועל במפעל פלסטי ועתה פתח חנות. מספר האגרת 364781.

רומן זעיר

צילי המוסיקה נדמו והחברה התחילו לציאזבת. סצב הרוח המרוסם השאיר את רינה, הרקדנית המעולה, עצובה כי חברה התעלמו ממנו. עד שנעמי, חברתה הטובה, אמרה לה: "רינה, את עצמך אשמה במצב שנוצר! ראי את עור פניך... בחורה צעירה אינה צריכה להתהלך עם עור פנים פגום כשלך... אך, אתו לך עצה. גשי לבית מוקחת וקני 14, קרם הפנים הנפלא, העושה את פניך בריאים ורעננים תוך זמן קצר".

— כעבור שבוע הודתה רינה לנעמי על עצה הטובה: "כלל לא יכולתי לתאר לעצמי שקיים קרם נפלא כ'פ'14, רק כעת יש טעם בחיי... שלשום, כשהלכתי לרקוד, לא ישבתי אפילו ריקוד אחד, וכל זה הודות ל'פ'14".

קפיטולניק

תל-אביב, רחוב הרצל 40 (פנת לוינסקי), טל: 82642

בדי ריפור מובחרים ומודרניים

דמי מנוי שנתי על "העולם הזה"

בארץ ובחוץ-לארץ, במשלוח דאר רגיל — 25 ל"י. במשלוח דאר אויר: לקפריסין — 30 ל"י; לכל ארצות אירופה (כולל תורכיה), פרס ומושבת הכתר עדן — 40 ל"י; לדרום-אפריקה, חבש, ליבריה, ניגריה, רודסיה, גאנה, בורמה וסיאם — 50 ל"י; לארצות-הברית, קנדה, קובה ומכסיקו — 60 ל"י.